

L'HERÈNCIA

Nàmaste Arjun, nàmaste Ritu, nàmaste Govindappa...que passeu un bon dia i fins demà.

Així acomiadava la Valèria tot fent el gest d'ajuntar els palmells de les mans a l'altura del pit i reclinant lleugerament al cap, als nens i nenes que acudien cada dia a la seva classe, a l'escola Yashodhan situada als turons de Shatri a les afores de Bombai, tots procedien de famílies molt humils, però sempre li regalaven el millor del seus somriures.

Aquest dia a més a més en assabentar-se que era el seu aniversari li portaren un bonic i colorit pom de flors fet per ells amb papers de colors.

Per un occidental fa massa calor per sortir al carrer en aquella hora del mig dia, per això es quedava a dinar a l'escola, tot i tenir una bona relació amb la resta de professors, avui no li venia de gust estar amb ningú, volia estar sola i celebrar el seu cinquantè aniversari a la seva manera.

Després de cruspir-se un entrepà vegetal acompanyat d'un te Chai molt especiat, es va estirar sobre la estoreta de cànem a descansar una mica abans de corregir la muntanya de deures que romangueren apilats sobre la taula.

Els filets de llum del sol que s'escolaven per entre les cortines esparracades que cobrien les finestres, l'olor de l'encens de sàndal, el cansament per l'intens treball quotidià, tot plegat far que vagi entrant en una mena de somni conscient en que els pensaments s'escapoleixen i la transporten al passat.

Tal dia com avui, d'ara fa deu anys, es lamentava de l'avorrida que havia estat la seva vida, sent filla única de petita sempre havia jugat sola, després van venir

011 L'HERÈNCIA

els més de deu anys interna en un col·legi de monges i ja d'adulta tenint cura dels seus pares delicats de salut, això l'havia convertit en una dona solitària i malhumorada.

Ara ja sola, solterona, sense conèixer l'amor i veient com aquella insípida vida se li escapava de les mans sense pena ni gloria.

No era la idea que s'havia forjat de sí mateixa en arribar a la quarantena.

Quina herència deixaria en aquest món quan ja no hi fos, quina empremta?

Vagant i divagant sense adonar-se'n va fer cap a l'agència de viatges que regentava el seu cosí, en un poble tant petit quasi tots eren parents.

- Valèria, cosina, que t'has perdut?

Ella se'l mirà amb cara inexpressiva.

- Va dona, és broma! que et passa, perquè fas aquesta cara de pomes agres?.

- El que has de fer és sortir de casa, ja has estat prou lligada cuidant als tiets, ara et tocar viure la vida, perquè no fas un viatge? mira...

El cosí de la Valeria li ensenyà un reguitzell de revistes amb exòtiques destinacions.

Ella se les mirà amb desgana.

Ell amb el seu caràcter entusiasta insistia...

- Mira, Egipte, Turquia, Tailàndia, Índia...

Després d'una bona estona la convenç per anar a Bombai.

- Si dona ja ho veuràs com t'agradarà, pensa que els tiets no es van matar treballant perquè ara tu et tanquis a casa, ho van fer per donar-te una bona educació, i amb el teu alt nivell d'anglès no tindràs cap problema, som-hi posem fil a l'agulla.

- No sé com és que m'he deixat entabanar.

Poc es pensava que aquell viatge li canviaria la vida.

011 L'HERÈNCIA

La primera impressió en arribar a Bombai va ser de caos, una glopada d'aire calent i fètid li colpejar la cara. Quina mala olor que feia aquell país i quina calor, va pensar que potser s'havia equivocat venint aquí, des de la seva mirada de dona esquerpa només veia brutícia i misèria, respirant caòticament com si unes tenalles li estrenyessin la gola, amb pas feixuc s'encaminà cap a l'hotel. Estirada sobre el llit amarada de suor, l'habitació no parava de donar voltes o potser el que giravoltava era el seu cap, que hi feia aquí?, li costava entendre que de vegades les respostes no venen de raonar sinó d'escoltar el cor, però el seu estava ple de rancúnia i desencís i el sentia com una llosa prement-li les entranyes, aquell vòmit convulsiu a més de buidar el contingut de l'estómac li va afluir el nus esmunyedís que li oprimia l'ànima.

Els dies passaven de pressa mentre descobria nous racons de Bombai, passejant pels carrers es deixava embriagar per l'aire amb flaire d'espècies, ja no li molestava l'enrenou, s'havia acostumat al ritme frenètic de la ciutat.

Però encara era molt lluny de sentir-se en el lloc i en el moment adequat.

Una de les excursions que tenia programada era visitar i conèixer de primera mà com vivien els nens de les castes més baixes "els intocables"

I en arribar-hi es quedà captivada de la personalitat i el tarannà d'aquell jove de Barcelona, en Jaume que va deixar una vida còmoda i d'èxit per venir aquí i fundar l'ONG "Sonrisas de Bombay" i dedicar-se en cos i ànima a fer que aquests nens i nenes tinguin un futur millor.

Aquella visita li va deixar una sensació estranya, els sentiments eren confusos i barrejats, arraulida en la penombra de l'habitació, dubitativa i ofegant el plor que lluitava per brollar, amb paraules ennuegades es digué, o ara o mai noia, no estàs en el bressol de l'espiritualitat?

El Tibet era un bon lloc per anar a cercar la pau anhelada.

011 L'HERÈNCIA

Allotjada al monestir de Boudhanath, només li calia baixar les escales per accedir al temple, la llum era tènue i bellugadissa i feia olor de mantega d'espelmes.

Embolicats amb la seva roba rogenca i color safrà, asseguts en la postura del lotus, els monjos recitaven mantres, ella tancava els ulls i es deixava portar per aquell so gutural que penetrava en l'esperit. En acabar l'oració sortia a fora i donava unes quantes voltes a l'estupa mentre recitava el mantra que li havia ensenyat al seu Mestre. Es respirava una atmosfera vibrant carregada d'energia reparadora.

Com quan la pluja neteja els carrers i deixant esteles irisades fa que s'esvaeixi la boira, la Valèria ara ho veia tot amb una mirada nova i començava a desxifrar els missatges que provenien del cor.

Al tornar a Bombai s'encomanà de la llum i l'alegria que emanava dels ulls dels nens, malgrat les seves carències, encara que li costava assimilar, que pogués conèixer el luxe d'alguns grans hotels i cotxes de marca amb tanta pobresa.

Començava el compte enrere per la fi del viatge. Vint-i-un dia després de la seva arribada, l'avió va tornar a Espanya sense ella.

La cridòria de la canalla jugant al carrer la va dur a la realitat i amb un somriure de satisfacció es digué a sí mateixa...

I aquí estic vivint cada dia com un regal i demanant a l'univers que em doni vida i salut per veure aquests nens que sento com fills meus, fer-se grans i tenir els seus propis fills, que estimaré com si fossin els meus néts i quan m'arribi l'hora moriré contenta deixant la meva herència i la meva empremta.

NÀMASTE

